

EEN GEK SPOOR

“Daar! Dat is de pootafdruk van Hond, ik weet het zeker”, zeg ik tegen Rebbel. Vandaag ben ik samen met Rebbel aan het zoeken naar diersporen. Ik ken er al heel veel. “Goed zo, Stuitert”, zegt Rebbel. “Je hebt helemaal gelijk, dat is een spoor van Hond.”

Blij loop ik verder, op zoek naar het volgende spoor. “Ja, daar weer eentje, volgens mij van Merel. En daar van Poes!” Maar dan zien we een gek spoor. Het is een beetje vierkant. Ik heb nog nooit een dier met vierkante poten gezien. “Kijk eens, Rebbel, van welk dier is dit spoor?”, vraag ik. “Ik heb geen idee”, antwoordt Rebbel.

We lopen door, met onze neus bijna op de grond, en botsen zowat tegen Steven op. Hij staat op hoge houten palen en loopt zo door het dorp heen. “Waar loop jij nu op, Steven?” vraag ik. “D-d-dat zijn stelten”, stottert Steven. “Ik wil niet op de m-m-mieren trappen, maar het is nu zo h-h-hoog!” “Dat is helemaal niet nodig Steven, je trapt helemaal niet op de mieren als je normaal loopt”, legt Rebbel uit. Die arme Steven. Rebbel helpt hem snel van de stelten af en Steven kan weer opgelucht ademen.

“Waarom liep jij eigenlijk bijna met je neus op de grond, Stuitert?” vraagt Steven. “Ik ben met Rebbel diersporen aan het zoeken en ik heb er al heel veel herkend”, vertel ik. “Maar er is er eentje die we niet kennen. Een hele gekke, een dier met vierkante poten. Zoiets hebben we nog nooit gezien.”

Dan begint Steven opeens heel hard te lachen. “Ik denk dat ik het al weet”, zegt hij. Hij pakt één van de stelten en duwt die in het zand, vlak bij mijn voeten. “Bedoel je zoiets?”, vraagt hij. In het zand zien we een vierkant spoor, net zoals dat gekke spoor dat we eerder hebben gezien. “Het was helemaal geen dier Rebbel, het was Steven op zijn stelten!”, roep ik.

Iedereen barst in lachen uit, wat een grap!

